

ще се намѣрятъ
премного чудати капризи.
Но увѣрявамъ ви:
 нито най-малко,
 нищо не съмъ попресилилъ.
И ако обратно —
 даже за сантимъ
тя на животъ не прилича
това е защото
 мойтъ герои
премного,
 премного
 ОБИЧАТЪ.
Признавамъ накрая:
 когато я писахъ
дъждъ монотонно
 валѣше.
Бѣше ми ядно,
плачехъ отъ мъжа
 съ погледъ вторачень
 на северъ.